

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Шумен , 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I в закрито заседание на двадесет и осми май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Константин Г. Моллов
Членове: Зара Е. Иванова
Соня А. Стефанова

като разгледа докладваното от Зара Е. Иванова Въззивно гражданско дело № 20213600500169 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 436, ал. 1 вр. чл. 435, ал. 2, т. 2 от ГПК.

Образувано е по жалба от Ч. С. П., ЕГН *****, изтърпяващ наказание "ЛОС" в Затвор-Варна, срещу действията на ДСИ при Районен съд-Варна по изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС по насочване на изпълнението върху имущество, което смята на несеквестируемо, а именно п налагане на запор върху суми постъпили по личната му партида открита в затвора. В жалбата твърди, че незаконосъобразно от личната му партида в полза на вискателя Окръжен съд-Варна е удържана сума от 68 лева. Твърди, че тази сума е преведена от трети лица, като счита, че разпоредбите на чл.78, ал.3 от ЗИНЗС и чл.57, ал.1 от ППЗИНСЗ не допускат принудително изпълнение върху вземания на лишените от свобода, с изключение на възнаграждение за положен труд. Моли да бъде постановен съдебен акт, по силата на който да бъдат отменени действията на ДСИ по посоченото изпълнително дело, изразяващи се в насочване на изпълнението върху имущество, което длъжникът смята за несеквестируемо, чрез удържки в размер на 68 лева, по личната му партида, открита в Затвора-Варна, както и да бъде забранено на Началника на Затвора-

Варна да прави удържки от вземането по личната му партида.

В срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК вискателят Окръжен съд-Варна е представил становище, в което оспорва жалбата. Счита, че не се касае за несеквестируемо вземане. Посочва, че цитираните от жалбоподателя правни норми определят несеквестируемия размер на възнаграждение за труд получавано в затвора, но сумите които са запорирани, респ. предмет на принудително изпълнение не надвишават този размер.

Мотиви по реда на чл.436,ал.3 от ГПК не са изложени от ДСИ.

Съдът, след като се запозна с оплакванията в жалбата, становището на вискателя и материалите по изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС, приема за установено от фактическа страна следното:

Изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС е образувано по молба на вискателя Окръжен съд-Варна против длъжника Ч. С. П., ЕГН ***** въз основа на изпълнителен лист №260194/17.11.2020г., издаден по ЧНД №555/2020г. по описа на ВОС, за сумата 5 лева – представляваща държавна такса за издаване на изпълнителен лист. В представеното пред настоящият съд копие от изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС не е приложена ПДИ, но от Молба от 04.12.2020г. подадена от длъжника до ДСИ при ВРС (стр.15 от изпълнителното дело) съдът приема за установено, че такава му е връчена на 27.11.2020г. На 14.12.2020г. третото задължено лице – Затвора –Варна е получило Запорно съобщение изх.№31363/04.12.2020г. На 11.12.2020г. от третото задължено лице Затвора–Варна до ДСИ е изпратено писмо изх. №393119/11.1.2020г., в което е посочено, че към момента лишения от свобода длъжник Ч. С. П. не разполага със средства по личната си партида. От Ави́зо за платежно нареждане (2 бр.) е видно, че от личната партида на длъжника, по нареждане на третото задължено лице Затвора –Варна, на 14.12.2020г. и на 16.12.2020г. са извършени два парични превода в полза на вискателя ВОС за обща сума от 68 лева, от която 32,50 лева - държавна такса за образуване на изпълнителното дело, 5,50 – такси за запори по кредитни карти, 0,78 лева-

пропорционални такси и 29,22 лева- запори по кредитни карти. В отговор на Писмо изх.№572/08.01.2021г. по описа на ДСИ при ВРС от Затвора –Варна е изпратено писмо 393/19/15.01.2021г., в което е посочено, че преведените суми (описани по-горе) по изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС са от личната партия на лишения от свобода Ч. С. П., като същият не получава доходи от трудова дейност.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В частта съдържаща искане за отмяна на действията на ДСИ по изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС, изразяващи се в насочване на изпълнението върху имущество, което длъжникът смята за несеквестируемо, жалбата на длъжника е с правно основание чл. 435, ал. 2, т. 2 от ГПК и е процесуално допустима, подадена от активно легитимирана страна. Съдът приема, че жалбата е подадена в срока чл. 436, ал. 1 от ГПК, като в случая са приложими постановките на т. 1 ТР № 2/2015 по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, според които длъжникът може да упражни чрез жалба правото си на закрила поради несеквестируемост на вземането, върху което е насочено изпълнението до изтичането на предвидения в закона срок от връчването на съобщението за наложения заповест върху цялото несеквестируемо или други вземане, върху което не се допуска принудително изпълнение, а когато заповестта не е съобщена на длъжника или е наложен върху частично несеквестируемо вземане – от узнаването, че третото задължено лице е платило на съдебния изпълнител или отказва да плати на длъжника, поради наложения заповест. В настоящият случай в изпълнителното дело липсват доказателства, че на длъжника е съобщено за наложения заповест. Съществува вероятност заповестта да е наложен ведно с призовката за доброволно изпълнение, но съобщението за връчването и също липсва по делото. При това положение, срокът за подаване на жалба започва да тече от узнаването, че третото задължено лице е платило. Поради факта, че не се установява длъжникът да е узнал за плащането по-рано от посочената от него дата - 16.12.2020г. , съдът приема, че с подаване на жалбата на 30.12.2020г. (вж. пощенското клеймо) срокът по чл.436,ал.1 от ГПК е спазен.

Разгледана по същество, жалбата в посочената част се явява

неоснователна поради следното :

Жалбоподателят обосновава твърденията за незаконосъобразност на действията на ДСИ, като на първо място твърди, че на лишените от свобода могат да се правят удръжки единствено от възнаграждението за положен труд, но не от суми с друг произход- например получени от трети суми лица. Твърди, че сумата от 68 лева, предмет на принудително изпълнение е получена от родителите му, поради което с оглед посоченото по-горе се явява несеквестрируема. Съгласно чл.78, ал.3 ЗИНЗС лишените от свобода могат да се правят удръжки *съгласно действащите закони*, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение. Това ограничение не се отнася за удръжките по задължение за издръжка. Според *Анотирана съдебна практика* чл. 57, ал. 1 от ППЗИНЗС удръжките по член 78, ал. 3 от ЗИНЗС се изчисляват по реда на чл. 446 от ГПК върху цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78, ал. 2 от ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците. Формулировката на цитираните правни норми, опровергава становището на жалбоподателя, че принудително изпълнение за задължения на лишените от свобода е допустимо само върху възнаграждението за труд. Напротив, налице е изрично препращане към „действащите закони“ , вкл. и чл.442 от ГПК, според който взыскателят може да насочи изпълнението върху всяка вещ или вземане на длъжника. Единствено вярно е, че се въвеждат специални правила касаещи секвестрируемостта на доходите от положен труд в мястото за лишаване от свобода. От заявените от жалбоподателя твърдения и доказателствата по изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС обаче се установява, че сумата от 68 лева, която е предмет на принудително изпълнение не представлява доход от категорията на чл.78, ал.1 от ЗИНС. В писмо изх.№393/19/11.12.2020г., третото задължено лице – Затвора –Варна посочва, че длъжникът не получава трудово възнаграждение. В жалбата се твърди, че процесната сума е преведена от родителите му като дарение. В тази връзка следва да се съобрази разпоредбата на чл.444, т.8 от ГПК, която не допуска изпълнението да бъде насочено върху предвидените в друг закон вещи и вземания като неподлежащи на принудително изпълнение. Вземането, за което образувано изпълнителното дело е публично – чл.162, ал.1, т.6 от

ДОПК. Съгласно чл.213, ал.2, т.3 от ДОПК не се допуска принудително изпълнение за публични вземания върху: сумите по дарение от физически и юридически лица, получени от лица с трайни увреждания с намалена работоспособност или определени вид и степен на увреждане над 50 на сто и други категории лица в неравностойно социално положение. Предвид обстоятелството, че жалбоподателят твърди, че сумите предмет на принудителното изпълнение са дарение е необходимо да се коментира дали попадат в описаните хипотези, ограничаващи секвестрируемостта. На първо място липсват доказателства, че са преведени (дарени) от родителите му, но дори и да се приеме обратното, не е налице втората кумулативна предпоставка за квалифицирането им като несеквестрируеми – жалбоподателят не е лице в неравностойно положение. Въпреки, че е изложил много съображения в тази насока, съдът не намира основание да приеме същите за основателни. Неравностойно по смисъла на закона е лице, което в сравнение с други лица от същата категория има по-малко възможности или повече задължения, които не са резултат от собственото му неправомерно поведение. В случая фактът, че жалбоподателят е лишен от свобода, не го поставя в неравностойно положение, т.к. ограниченията, включително и от финансово естество са в резултат на собствените му действия. От друга страна той не получава различно третиране от другите лица лишени от свобода, напротив, изложеното по-горе относно възможността сумите от личната му партида да бъдат предмет на принудително изпълнение са относими към всички изтърпяващи наказанието „лишаване от свобода“. Съобразявайки посоченото, съдът намира, че липсва законово ограничение сумата от 68 лева да бъде платена на вискателя, т.к. не представлява несеквестрируемо вземане. Допълнително следва да се посочи, че жалбоподателят твърди, че съгласно чл.114а от ППЗИНЗС, разпореждането на суми от личната му партида може да стане единствено с негов подпис. Видно е, че цитираната правна норма се намира в раздел IV, „Имуществена отговорност на лишените от свобода“ и касае извършването на удръжки във връзка с имуществената отговорност на лишения от свобода. Разпоредбата е приложима за удръжки извършени на основание издадена заповед по чл.124 от ЗИНЗС, а не въз основа на заповед. Предвид всичко посочено съдът счита, че жалбата, в частта против действията на ДСИ по изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС, изразяващи се в налагане на заповед върху личната му партида,

открита в Затвора–Варна и принудително събиране на сумата от 68 лева, се явява неоснователна.

Както беше посочено по-горе, в петитума на жалбата се съдържа и искане да бъде забранено на Началника на Затвора-Варна да прави удръжки от вземането по личната му партида. По този начин изразено, съдът приема, че искането е с правно основание чл. чл. 276, ал. 1, т. 1 предл. първо ЗИНЗС и се разглежда по реда на част шеста от ЗИНЗС или съгласно чл.277, ал.1 от ЗИНЗС , компетентен да го разгледа е административния съд по местоизпълнение на наказанието, в настоящият случай Административен съд-Варна.Предвид посоченото, делото в тази част следва да бъде прекратено пред ШОС и изпратено по подсъдност на Административен съд-Варна.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ като **НЕОСНОВАТЕЛНА** жалбата на длъжника Ч. С. П., ЕГН *****, изтърпяващ наказание "лишаване от свобода" в Затвора-Варна в **ЧАСТТА** против действията на ДСИ по изпълнително дело №20203110404180 по описа на ДСИ при ВРС, изразяващи се в насочване на принудителното изпълнение върху вземане на длъжника по личната му партида, открита в Затвора–Варна и принудително събиране на сумата от 68 лева.

ПРЕКРАТЯВА производството по в.гр.д.№169/2021г. по описа на ШОС, в останалата **ЧАСТТА** относно искането да бъде забранено на Началника на Затвора-Варна да прави удръжки от вземането по личната партида на Ч. С. П., ЕГН *****, открита в Затвора-Варна и **ИЗПРАЩА** по компетентност в тази част на Административен съд –Варна, ведно с копие на цялото дело.

В частта, с която делото е прекратено частично, решението подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в едноседмичен срок от

съобщаването.

В останалата част, на основание чл.437, ал.4 от ГПК, решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____